

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е №35

[населено място], 01.03.2019г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД IV състав, в закрито заседание на първи март през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕМИЛИЯ ПЕТКОВА

ЧЛЕНОВЕ:1. ВЕНЕЛИН ИВАНОВ
2. СТОЯН ТОНЕВ

като разгледа докладваното от съдията Иванов въззивно наказателно частно дело номер 93/19г. по описа за 2019 година, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.341 ал.2 вр. чл.270 ал.4 НПК.

Образувано е по въззивна частна жалба на подсъдимия К. Й. П. срещу протоколно определение на Специализирания наказателен съд от 15.02.2019г. по НОХД №195/2019г., 6-ти състав, с което е оставено без уважение искането на подсъдимия за изменение на изпълняваната по отношение на него мярка за процесуална принуда „Домашен арест“ в по – лека.

С частната жалба, представена чрез защитника на П., адв.С. САК, се изразява несъгласие със заключенията на първостепенния съд относно наличието на положителните предпоставки за продължаване на прилагането на най-тежката мярка за неотклонение. В доводите си пред първоинстанционния съд адв.С. се позовал на продължителния период от 8(осем) месеца на прилагане на мярката за процесуална принуда, изтъква безупречното и спазване от неговия подзащитен и навежда социални доводи, като необходимостта от осъществяване на труд от подсъдимия, с оглед осигуряване на трудови доходи за съществуването си. Според защитата срокът на задържане се явява прекомерен, при защитна преценка за намален риск от извършване на престъпление, повлиян съществено от прилагането на една от най-тежките мерки за неотклонение в период от осем месеца.

Въззивният съд, като се запозна с доказателствата и доводите на страните изразени пред първостепенния съд, както и тези посочени във въззивната жалба, прецени, че жалбата е процесуално допустима, доколкото е депозирана срещу акт подлежащ на обжалване от процесуално легитимирана страна. Спазен е определения от закона седмодневен срок за представянето и пред въззивната съдебна инстанция, но разгледана по същество, жалбата на подсъдимия П. е неоснователна, а атакуваното определение е правилно постановено.

Срещу подсъдимия К. Й. П. с внесеня обвинителен акт е повдигнато обвинение за участие в организирана престъпна група, по чл.321 ал.3 т.2 вр. ал.2 НК с участници от общо 18 подсъдими в нея, като е създадена за извършване на престъпления чл.354а, 159а, чл.116 и чл.128, чл.129 НК, с користна цел.

При преценката за законосъобразното прилагане на мярката за неотклонение „домашен арест“, първостепенният съд се е съобразил с доказателствата по делото, които обосновават наличието на реален ненамален риск от извършване на престъпление, въпреки изминалия период, наприлагането на мярката за процесуална принуда.

По делото се установява, че по молба на един от свидетелите по делото, В. Д., съдът с определение от 08.02.2019г. е взел временна мярка за лична физическа охрана и друга защита от органите на МВР на семейството му – сина му П. В. Д. и А. Г. Д., доколкото са налице данни и сведения, за реален риск за живота и здравето им от ответни възможни действия на лица свързани с настоящото наказателно производство.

Съдът, за да прецени, че продължава да е налице риск от извършване на престъпление с висока степен на интензивност, освен липсата на промяна по отношение на обосноващото предположение, правилно се съобразил доказателствата в т.10 по делото свързани с предходното поведение на подсъдимия К. Й. П.. Законосъобразно, първостепенният съд е предвидил, че продължава да е висок риск от извършване на престъпление, доколкото П., след като е бил осъден по НОХД №2140/2014г., с влязъл в сила съдебен акт на 03.11.2014г. с който му е наложено наказание „лишаване от свобода“ от две години, чието изпълнение на основание чл.66 ал.1 НК е било отложено със срок от четири години, с обвинението по внесенят обвинителен акт за участие в посочената престъпна група за периода от началото на 2018г. до 27.06.2018г., по настоящото наказателно производство, т.е. преди да изтече изпитателният срок по предходното му наложено наказание „лишаване от свобода“ е направил обосноващо предположение, за продължаващото наличие на висок риск от противоправно поведение.

Доколкото обстоятелството за предходната му съдимост и срока на отложеното изпълнение на наказанието, които частично съвпадат с инкриминирания с обвинението срок по настоящото обвинение, правилно е ангажирал съда с извод висока степен на неговата лична обществена опасност, то в съчетание с наличието на съдебен охранителен акт за взимане на мярка за физическа защита на лица, непряко свързани с участващите в процеса, по чл.123 ал.2 т.1 и ал.3 НПК, при данни за реален риск за здравето и живота на семейството на един от ключовите свидетели по делото, установява обективната и правилна преценка на съда по молбата на подсъдимия К. Й. П., направена с отказа да измени прилаганата спрямо него мярка за процесуална принуда от „Домашен арест“ в по – лека“. В този смисъл настоящият въззивен състав намира, че въззивната жалба срещу атакуваното определение е неоснователна, а определението на на 6-ти състав на Специализирания наказателен съд от 15.02.2019г. по НОХД №195/2019г., за правилно и обосноващо.

Предвид горното и на основание чл.341 ал.2 вр. чл.270 ал.4 и чл.345 от НПК, IV въззивен състав на АСНС

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение на Специализирания наказателен съд от 15.02.2019г. по НОХД №195/2019г., на 6-ти състав, с което е оставено без уважение искането на подсъдимия К. Й. П. за изменение на изпълняваната срещу него мярка за процесуална принуда „Домашен арест“ в по – лека.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.